

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2813/2024
02.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мирковић, адвокат из ..., против тужене ББ, предузетинка, израда и оправка намештаја "Autentic lux exkluziv" ... из ..., чији су пуномоћници Горан Симић и Стефан Симић, адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 259/2024 од 24.04.2024. године, која је исправљена решењем истог суда Гж1 259/24 од 09.07.2024. године, у седници одржаној 02.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 259/2024 од 24.04.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 259/24 од 09.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1429/22 од 25.10.2023. године, ставом 1 изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је тужена обавезана да му на име накнаде нематеријалне штете коју је претрпео 05.09.2017. године за време обављања послова и радних задатака код тужене, плати на име накнаде за претрпљене физичке болове износ од 100.000,00 динара, за претрпљени страх 70.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због наружености 150.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањене животне активности 280.000,00 динара, са законском затезном каматом од 21.05.2021. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом 2 изреке, одбијен је део тужбеног захтева за разлику од траженог до досуђеног износа и то за износ од 100.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 100.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом од 21.05.2021. године као дана пресуђења до исплате. Ставом 3 изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 629.010,00 динара, са законском затезном каматом на тај износ од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 259/2024 од 24.04.2024. године, која је исправљена решењем истог суда Гж1 259/24 од 09.07.2024. године, ставом 1 изреке, укинуо пресуду Основног суда у Крагујевцу П1 1429/22 од 25.10.2023. године,

у ставовима 1 и 3 изреке. Ставом II изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужена обавезана да му на име накнаде нематеријалне штете коју је претрпео 05.09.2017. године за време обављања послова и радних задатака код тужене, плати на име накнаде за претрпљене физичке болове 100.000,00 динара, за претрпљени страх 70.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због наружености 150.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањене животне активности 280.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате. Ставом III изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 551.060,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. у вези одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), и одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из члана 374. став 1., у вези члана 394. став 1. тачка 1., на коју тужена неосновано у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на неодређено време на радном месту "... " од 12.06.2017. године. Уговором о раду није уговорено који су то послови ..., нити је тужена доставила акт на основу кога је утврђен опис тих послова. Тужилац се изјаснио да је обављао послове шмирглања дрвета, додавања алата, материјала и слично. Међутим, код туженог сви запослени раде све послове, па је тако и тужилац, иако је имао закључен уговор о раду за послове ..., радио на машини за дораду дрвета и другим машинама, које су снабдевене резним алатом, као што су абрихтер, циркулар, форматизер. Критичном приликом, тужилац је радио на машини за обраду дрвета – фрезеру, 05.09.2017. године око 15,15 часова, тако што је вршио обраду комада дрвета, по налогу руководиоца. У току рада, нож тестере наведене машине је закачио рукавицу на левој руци тужиоца, повукао је и исекао тужиоцу спољашњи део леве шаке преко зглоба ка подлактичној регији. За рад на машини на којој се повредио тужилац није прошао претходну обуку, а приликом рада је, од заштитне опреме, имао наочаре и рукавице. До повреде је дошло због тога што око ножева – тестере на машини не постоји заштита због чега је био могућ контакт тела и тестере. Спорном приликом тужилац је посао обављао по налогу послодавца, а приликом доласка у болницу, по наговору мајке тужене, ВВ, лекару је изоставио да каже да се повредио на раду, због чега није сачињена повредна листа. Након што је оперисан у болници, тужилац је, због терапије и рехабилитације, био на боловању, да би му, по повратку на посао, престао радни однос код тужене 22.05.2018. године, на основу решења о отказу уговора о раду због престанка потребе за његовим радом. Вештачењем од стране судског вештака др Горана Азањца, специјалисте пластичне и реконструктивне хирургије, утврђено је да је тужилац задобио лаку телесну повреду у

виду секотине и разорине меких ткива леве шаке, због које је трпео болове јаког интензитета у трајању од 2-3 минута, болове средњег интензитета током хоспитализације и након операције до 1 сат дневно током седам дана, болове слабог интензитета повремено у току физикалне терапије и при тежем напору, просечно 30-60 минута дневно у укупном трајању до четири недеље. Код тужиоца је дошло до умањења животне активности од 8% због ослабљене способности финог хвата палцем леве руке, неадекватног примицања које замењује савијање истог, ослабљен је и измештен а на појединим местима недостаје фини осећај, већ само груби, протективни, на појединим местима у потпуности изостаје у целини од трећег до петог прста недоминантне леве шаке, затим испод функције мишића леве шаке инервисаних од стране лакатног живца који се манифестује споријом иницијалног покретљивошћу прстију приликом савијања и испружања, немогућем или отежаном раздвајању и скупљању и отежаном привођењу палца. Код тужиоца је, као последица повреде наступила и наруженост лаког степена која се састоји у промени волумена и изгледа унутрашње поглавине леве шаке и подлактице, регије од посебног значаја у естетском смислу, визуелно приметне у свим условима текстуре коже и присуству ожиљне формације у длану и на подлактици. Вештачењем од стране судског вештака психијатра др Драгане Игњатовић Ристић, утврђено је да је тужилац у тренутку повреде осећао примарни страх у трајању од 1-2 минута због осећаја животне угрожености, односно блиске смртне опасности у датим околностима. У периоду до прегледа лекара осећао је секундарни страх јаког интензитета у трајању од једног до два сата, који страх има карактеристике стрепње и непријатног ишчекивања, а проистиче из незнања о томе колико је повређен. Након тога, током болничког лечења тужилац је трпео секундарни страх јаког интензитета у трајању од 8 дана и повремено током дана због природе повреде и упркос адекватном лечењу, након чега је током боловања до 14.01.2018. године, односно 3,5 месеци осећао секундарни страх слабог интензитета.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је, након одржане расправе пред тим судом на којој су поновљени докази изведени пред првостепеним судом, укинуо првостепену пресуду, налазећи да се заснива на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, па је усвојио тужбени захтев тужиоца и тужену обавезао да тужиоцу накнади нематеријалну штету, коју је претрпео 05.09.2017. године за време обављања послова и радних задатака код ње, на име претрпљених физичких болова, претрпљеног страха, претрпљених душевних болова због наружености и претрпљених душевних болова због умањене животне активности, у смислу одредбе члана 154. став 2., 173., 174 и 200. Закона о облигационим односима, у вези одредбе члана 164. Закона о раду. При том је закључио да нема доприноса тужиоца настанку штете, у смислу одредбе члана 192. Закона о облигационим односима, имајући у виду да око ножа тестере не постоји заштата због чега је и могло да дође до контакта тужиочевог тела са тестером.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 164. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...95/2018), прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или

у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом. На основу одредбе члана 200. став 1. Закона о облигационим односима, за претрпљене физичке болове, за претрпљених душевне болове због наружености и претрпљених душевних болова због умањене животне активности, због повреде угледа и части, слободне или права личности, смрти блиског лица, као и за страх, суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству.

У конкретном случају, тужилац је на раду код тужене претрпео повреду 05.09.2017. године због које је трпео физичке болове, страх и душевне болове због наружености, те умањене животне активности, што значи да је тужена дужна да му предметну штету накнади на основу одредбе члана 164. Закона о раду, у вези одредбе члана 200. став 1. Закона о облигационим односима. Због тога тужена неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Наводима ревизије тужене оспорава се оцена доказа, што је без утицаја на одлучивање. Начело слободне оцене доказа, прописано у одредби члана 8. Закона о парничном поступку, карактерише одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној стази. Суд у сваком конкретном случају, сходно резултату истраживања, слободно формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама, а тужена није доказала да је тужилац допринео настанку штете.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 154. и 155. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**